

Rom 2 - Innledning

Innhold: På samme måte som det første kapitlet handler om hvordan hedningenes sak står under synden og Guds dom, så tales det her om jødene, som hadde stor kunnskap om sannheten, og på den bakgrunnen dømte og fordømte andre. Dermed vil de i ennå større grad enn hedningene være "uten unnskyldning", når de gjør de samme syndene som de selv fordømte. Gud skal i sin rettferdighet dømme alle mennesker etter det mål av kunnskap hvert menneske har om ham, og etter de synder de med fullt overlegg har begått (v. 1-16). I siste del av kapitlet (v. 17-29) holder apostelen fram jødernes synder, og viser at deres utvortes liv, og den aktelse de fikk for dette, ikke gav dem noen frifinnelse fra den dom som hvilte over dem.

Rom 2, 1

1: Derfor er du uten unnskyldning, du menneske, hvem du så er som dømmer. For idet du dømmer en annen, fordømmer du deg selv. Du som dømmer, gjør jo selv det samme.

For at vi skal kunne forstå hvilken sammenheng apostelens tale om det å dømme, kan ha med selve hovedemnet i dette kapitlet, er det nødvendig at vi er bevisst på følgende: Apostelen skriver til menigheten i Rom, og der var en blanding av hedninger og jøder. Jødene var de som hadde Guds skrevne lov, og kjennskapet til den sanne Gud. Denne deres posisjon gjorde at de suverent dømte, fordømte, og avskydde alle andre mennesker som ikke hadde samme kunnskap om Gud, og som levde fritt og åpent i synd. I det forrige kapitlet brettet apostelen åpent ut hedningenes grove blindhet og syndige liv. Det kunne lett vekke jødernes tradisjonelle dømmesyke. Nå ser Paulus det rette øyeblikk til å ta fatt i dette, og viser hvordan dømmesyken deres slår tilbake på dem selv. Ja, det blir bare et ennå sterkere bevis på at de er selv under fordømmelse. For med sin egen fordømmelse av andre, beviser de at de er kjent med hvordan loven fordømmer all synd, og likevel begår de selv synd - om enn ytre sett på en finere måte enn hedningene. Apostelen sier:

Derfor. Dvs.: nå har jeg vist at det er nettopp kunnskapen om Gud og hans vilje, og om hvordan all synd er under fordømmelse (Rom 1: 19, 20, 32), som gjør at synderen er uten unnskyldning. Da må jo du, som dømmer andre syndere, være uten unnskyldning, når du gjør de samme syndene som du fordømmer. For idet du uttaler dom over andre, har du selv gitt uttrykk for at du har kunnskap om Guds rettferdige dom over synden. Men Herrens Ånd, som taler gjennom apostelen i dette, så ikke bare på jødene, men på hvert menneske som i enhver framtid skulle komme til å lese Romerbrevet. Derfor sies det ikke her noe konkret om hvilket folk denne talen først og fremst sikter på. Det finner vi først i v. 17. Paulus bruker uttrykket "du menneske, hvem du så er som dømmer". "Du menneske" - du som bare er et menneske - hvem du nå enn forøvrig er -! Er du klar over at du som dømmer dem som synder, samtidig selv gjør samme syndene som dem - da må du være klar over at du er selv under fordømmelse -!

Det hyklerske menneskehjertet vil så gjerne være allvitende, tale og dømme - men ikke erkjenne Guds dom over seg selv. I dette budskapet vil Gud gjennom apostelen vekke slike opp. Nettopp denne hjertets falskheter, selvsikkerhet og formastelighet, er det som angripes her. Egentlig ikke selve det at de dømte, men hjertets selvsikkerhet, er det han er ute etter. En dom avsagt i kjødelig selvsikkerhet, over noe som Gud alene, i sin tid, skal dømme (1Kor 4: 5, 1Tim 5: 24), er i seg selv en synd, fordi mennesket dermed inntar den majestetiske Guds dommersete - han som alene har rett til å dømme (Rom 14: 4, Jak 4: 12). Men, som vi har sett av sammenhengen, apostelens egentlige mål med dette er å vekke og knuse syndere, slik at hjertene kunne åpnes for nådens budskap. I forrige kapittel har han bevist hvordan hedningene var "uten unnskyldning" (Rom 1: 20). Nå begynner han altså med nøyaktig samme ordene, når han taler til jødene: "Derfor er du uten unnskyldning, hvem du så er som dømmer".

For idet du dømmer en annen, fordømmer du deg selv. Du som dømmer, gjør jo selv det samme. Eller kan du virkelig tenke deg at Guds dom ikke er den samme for alle mennesker som gjør den samme synd og har samme sinn? Én eneste forskjell skal gjøres mellom mennesker som gjør samme synd: Bare den at de som har fått et klarere lys, skal få desto hardere dom (Mat 10: 14-15 og 11: 21-22). Til deg som dømmer andre er kanskje mere gitt, og da skal det også kreves mer av deg (Luk 12: 48). Måtte alle kristne tenke nøye over dette! Egenkjærligheten forblinder oss ofte sterkt. Da kan dette lett skje: Den synden andre begår, bedømmer vi helt korrekt som en fordømmelig synd innfor Gud. Men samtidig finner vi unntak når det angår oss selv - som om Gud ikke skulle dømme alle mennesker etter samme lov. Dette blir jo et stort selvbedrag.